

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2024 r.

sprawy **M. R.** skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z

dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu,

z dnia 1 września 2023 r., sygn. akt XVII Ka 702/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w

Poznaniu z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt VIII K 314/22

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M.R. kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.B. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia), z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wyrokiem z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt VIII K 314/22, uznał oskarżonego M. R. za winnego tego, że:

„w nieustalonym bliżej czasie, jednak nie później niż do dnia 9 stycznia 2020 r., za pośrednictwem sieci teleinformatycznej na portalu A., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał obrotu towarami z podrobionym znakiem towarowym w postaci padów do konsoli P. w ilości co najmniej 17 sztuk, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi marki S. o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.550,00 zł, czym działał na szkodę wskazanego wyżej podmiotu gospodarczego”,

tj. przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, w której zarzucił on szczegółowo opisane naruszenie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 352 k.p.k., art. 4 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę prawa materialnego oraz rażącą niewspółmierność kary, Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 1 września 2023 r., sygn. akt XVII Ka 702/23, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego M. R. zaskarżając go w całości, zarzucając:

„obrazę art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k., tj. brak wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej będący skutkiem przedłożenia do akt sprawy wadliwego pełnomocnictwa procesowego w imieniu pokrzywdzonego podmiotu”,

wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i wyroku Sądu I instancji w całości oraz umorzenie postępowania.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego Poznań-Grunwald wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

W kasacji skarżący podniósł, że w przedmiotowej sprawie brak było wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, co jego zdaniem stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1

pkt 10 k.p.k. Obrońca skazanego wskazał, że w przypadku przypisanego skazanemu przestępstwa z art. 305 § 1 Prawa własności przemysłowej ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego (art. 310 ust. 1 Prawa własności przemysłowej). Tymczasem w jego przekonaniu wniosek o ściganie załączony do akt przez pracownika „F.”, który nie potwierdził swojej tożsamości, a podpisany przez pełnomocnika adw. K. R., którego pełnomocnictwo uzależniało skuteczność umocowania od uprzedniej akceptacji M. K., nie pochodził od osoby uprawnionej.

Zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Należy zwrócić uwagę, że zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. został postawiony już przez skazanego w apelacji. Sąd odwoławczy odniósł się do tego zarzutu (s. 5 uzasadnienia wyroku) i prawidłowo wskazał, że pismo z dnia 14 lutego 2020 r. (k. 21 akt) spełnia wymóg wniosku sporządzonego przez osobę uprawnioną. Sąd odwoławczy zasadnie zatem przyjął, że pełnomocnik był umocowany do działania w imieniu i na rzecz pokrzywdzonego: S..

Po pierwsze, nie ulega wątpliwości, że pracownik F. jedynie faktycznie złożył wniosek, który był sporządzony przez adw. K. R. w imieniu S. wraz z pełnomocnictwem pokrzywdzonego podmiotu. Po drugie, skoro w pełnomocnictwie pokrzywdzony: „upoważniał niniejszym adwokata K. R. lub osobę przez niego upoważnioną za uprzednią zgodą udzieloną przez upoważnionego przedstawiciela F.”, to należy jednoznacznie przyjąć, że „uprzednia zgoda udzielona przez upoważnionego przedstawiciela F.” odnosi się jedynie do upoważnienia przez K. R. innej osoby. Skoro zaś pokrzywdzonego reprezentował w sprawie sam adw. K. R., to zgoda pokrzywdzonego do udzielania „dalszego” pełnomocnictwa nie była konieczna. Przedstawione w kasacji interpretacje treści pełnomocnictwa nie mogły się ostać, bowiem opierają się jedynie na jego fragmencie, co rzutuje na bezzasadność tych interpretacji.

Niezależnie od powyższego należy zgodzić się ze stanowiskiem prokuratora zawartym w odpowiedzi na kasację, że szereg okoliczności (zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa za pośrednictwem upoważnionego pracownika, złożenie pisemnego wniosku o ściganie przez pełnomocnika, ponowne udzielenie pełnomocnictwa dla pełnomocnika na etapie postępowania przed Sądem

I instancji) jednoznacznie wskazuje na wolę pokrzywdzonego, by przestępstwo przypisane skazanemu ścigać, a obowiązek złożenia wniosku o ściganie był zrealizowany.

W związku z oczywistą bezzasadnością zarzutu kasacja musiała podlegać oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[ał]